

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 621/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Jánom Foltánom, advokátom, SNP 708, Galanta, proti uzneseniam Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/99/2021 z 24. marca 2022 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/72/2022 z 10. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. júla 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniam krajského súdu sp. zn. 6To/99/2021 z 24. marca 2022 (ďalej len „odvolacie rozhodnutie“) a najvyššieho súdu sp. zn. 1Tdo/72/2022 z 10. apríla 2024 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“). Ústavný súd žiadajú o zrušenie označených rozhodnutí a vrátenie veci sťažovateľov krajskému súdu na ďalšie konanie a o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/135/2020 z 10. novembra 2021 (ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) uznaní vinnými zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, ktorého sa mali dopustiť nedovoleným predajom zakázaných látok (metamfetamín) ich konzumentom. Sťažovateľom bol uložený trest odňatia slobody, sťažovateľovi vo výmere jedenástich rokov a ôsmich mesiacov a sťažovateľke vo výmere dvanástich rokov. Krajský súd odvolania sťažovateľov odvolacím rozhodnutím zamietol. Najvyšší súd dovolania sťažovateľov odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia v podstate opakujú prevažnú časť argumentácie, ktorú prezentovali v podanom odvolaní a dovolaní. Podľa ich presvedčenia nebolo s praktickou istotou dokázané, že sa dopustili stíhanej trestnej činnosti. Sťažovatelia spochybňujú skutkové závery odsudzujúceho rozsudku, interpretujúc jednotlivé svedecké výpovede (výpovede konzumentov a odberateľov zakázaných látok), ktoré boli okresným súdom vyhodnotené v ich neprospech. Analyzujúc obsah týchto výpovedí, sú toho názoru, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná ich vina. Krajský súd podľa tvrdenia sťažovateľov neprípustne prehodnocoval skutkové závery odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, neprípustne vyjadril v odvolacom rozhodnutí svoje presvedčenie o vine sťažovateľov napriek tomu, že podľa mienky sťažovateľov nebola ich vina s praktickou istotou dokázaná. Krajský súd tak podľa ich presvedčenia porušil princíp prezumpcie neviny. Najvyššiemu súdu sťažovatelia vytkajú, že vôbec nereagoval na ich relevantné námietky a reštriktívnym spôsobom aplikoval ustanovenia Trestného poriadku upravujúce dovolanie v tom zmysle, že nepripustil revíziu skutkových zistení, čo podľa presvedčenia sťažovateľov odporuje zmyslu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Podľa nich totiž nesprávne zistenie skutkového stavu má vždy vplyv na správnosť právneho posúdenia skutku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ťažiskom argumentácie ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení ich označených práv v odvolacom a dovolacom konaní, kde námietky sťažovateľov prezentované v ústavnej sťažnosti sa (ako to už bolo uvedené) vo svojej podstate zhodujú s prevažným obsahom sťažovateľmi uplatnených odvolacích a dovolacích námietok.

III.1. K porušeniu označených práv uznesením krajského súdu:

5. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, že o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k označenému odvolaciemu rozhodnutiu krajského súdu sťažovatelia disponovali opravným prostriedkom – dovolaním, ktoré aj využili. Dovolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľov vo vzťahu k odvolaciemu rozhodnutiu. Existencia dovolacieho konania pred najvyšším súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o odvolacom rozhodnutí krajského súdu (m. m. IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

III.2. K porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu:

6. Úlohou ústavného súdu vo vzťahu k najvyššiemu súdu bolo posúdenie otázky, či je jeho právny záver o nesplnení dovolacích dôvodov v kontexte sťažovateľmi ponúknutej argumentácie primerane odôvodnený a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej najvyšším súdom v prípade sťažovateľov neodporuje jej podstate a zmyslu.

7. Z obsahu odôvodnenia dovolacieho rozhodnutia vyplýva, že sťažovatelia argumentovali vo všeobecnosti tvrdením, že vykonaným dokazovaním nebola ich vina preukázaná. V nadväznosti na to prezentovali vlastnú interpretáciu jednotlivých svedeckých výpovedí, ktoré boli odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu vyhodnotené v ich neprospech. Namietali, že u prvého špecifikovaného svedka existoval rozpor medzi jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní a výpoveďou z prípravného konania, preto postupom podľa § 264 Trestného poriadku bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania. Tento svedok mal na hlavnom pojednávaní uviesť, že počas výpovede v prípravnom konaní bol pod vplyvom zakázaných látok, preto poriadne nevnímal, čo podpisuje, že v skutočnosti sťažovateľov nepozná a od nich si zakázané látky nekupoval. Sťažovatelia tak boli toho názoru, že tento svedok jednoznačne na hlavnom pojednávaní vyvrátil svoju výpoveď z prípravného konania. K druhému špecifikovanému svedkovi uviedli, že tento na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať z dôvodu, aby si výpoveďou neprivodil trestné stíhanie, preto bola na hlavnom pojednávaní s odkazom na § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania. Na tomto mieste namietali, že z uvedeného dôvodu nemali možnosť na hlavnom pojednávaní klásť tomuto svedkovi otázky. K tretiemu špecifikovanému svedkovi uviedli, že tento poskytol výpoveď na hlavnom pojednávaní odlišnú v porovnaní s jeho výpoveďou z prípravného konania v otázke miesta, spôsobu a tiež osôb, ktoré mali byť prítomné pri odovzdávaní zakázaných látok. Sťažovatelia, poukazujúc na zásadu ústnosti a bezprostrednosti boli toho názoru, že vzhľadom na uvedené nebolo možné brať jeho výpoveď do úvahy.

8. V dovolaní ďalej sťažovatelia dôvodili, že sťažovateľka síce v priebehu vykonanej domovej prehliadky uviedla, že nájdené zakázané látky patria jej, konala však podľa vlastného vyjadrenia pod psychickým tlakom. Ďalej dôvodili, že i napriek vykonávanému sledovaniu ich osôb nebolo ozrejmené, ako sa k nim mali zakázané látky dostať, ďalej že v nehnuteľnosti, kde bola vykonaná domová prehliadka a boli nájdené zakázané látky, bývali aj iné osoby, preto súdmi vyvodený záver o tom, že látky patrili sťažovateľom, hodnotili sťažovatelia ako irelevantný. Namietali, že sledovanie ich osôb umožňovalo fotografické dokumentovanie konzumentov a odberateľov zakázaných látok, ktoré im mali sťažovatelia distribuovať, čo sa však nestalo. Podľa sťažovateľov zabezpečená predbežná správa uvádzala, že zaistená stopa č. 1 nebola zakázanou látkou, ale len látkou MMS, toto podľa sťažovateľov nasvedčuje tomu, že v skutočnosti mohli sledovaným osobám predávať iba túto legálnu látku, a nie látky zakázané. Tiež spochybňovali správnosť ustáleného množstva zakázaných látok, poukazujúc na to, že zaistené látky neboli políciou odvážené priamo na mieste domovej prehliadky.

9. Najvyšší súd objasnil, že sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, nepodradili jednotlivé dovolacie námietky pod konkrétne dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, uplatnené dovolacie dôvody prezentovali samostatne, iba ich označením. Preto vychádzal z vecnej špecifikácie, teda preveril, či vecné argumenty ponúknuté sťažovateľmi v dovolaní nenapĺňujú niektoré zo zákonných dovolacích dôvodov. Zároveň konštatoval, že

námietky sťažovateľov sú hlavne skutkového charakteru, keď spochybňujú správnosť hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa.

10. Najvyšší súd v odôvodnení dovolacieho rozhodnutia prezentoval interpretáciu jednotlivých ustanovení Trestného poriadku regulujúcich obsah dovolacích dôvodov, pod ktoré boli jednotlivé námietky subsumovateľné. Ozrejmil, že išlo o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom), § 371 ods. 1 písm. g) (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom) a tiež § 371 ods. 1 písm. i) (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia).

11. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku po úvodnej podrobnej interpretácii dotknutého ustanovenia najvyšší súd upriamil pozornosť na to, že v úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Upozornil pritom, že konajúci súd nie je povinný odpovedať podrobne na každý argument strany konania, jeho povinnosťou je vysporiadať sa s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami a tiež s argumentmi obvineného, ktoré sú podstatného právneho významu. V tomto smere odkázal na konkrétne časti odsudzujúceho rozsudku okresného súdu a konštatoval, že okresný súd precízne, zrozumiteľne a zároveň vyčerpávajúco rozobral všetky vykonané dôkazy, pričom tieto vyhodnotil tak jednotlivo, ako aj v súhrne, vysvetlil, prečo neuveril tvrdeniam sťažovateľov a špecifikoval dôkazy preukazujúce ich vinu. Konštatoval, že krajský súd ako súd odvolací reagoval v rozhodnutí na všetky podstatné odvolacie námietky sťažovateľov. Upozornil pritom sťažovateľov na to, že hodnotenie dôkazov súdmi nižšieho stupňa spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Najvyšší súd tak vylúčil naplnenie označeného dovolacieho dôvodu.

12. Najvyšší súd poskytol podrobnú interpretáciu aj vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a v nadväznosti na to konštatoval, že sťažovatelia k takto uplatnenému dovolaciemu dôvodu neposkytli žiadne tvrdenia závažného charakteru, keďže k namietaným vykonaným dôkazom poskytli iba svoje vlastné hodnotenie a nesúhlas so zisteným skutkovým stavom. Bol toho názoru, že okresný súd vykonal dokazovanie, ktoré nijako neodporovalo zákonu. Požiadavka sťažovateľov, že mali byť zohľadnené iba výpovede svedkov urobené na hlavnom pojednávaní, nemôže podľa najvyššieho súdu obstať, keďže to nepredstavuje naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu. Najvyšší súd v tomto smere poznamenal, že na jednotlivých výsluchoch vykonaných v rámci prípravného konania bol prítomný aj obhajca sťažovateľov, preto boli splnené všetky podmienky na čítanie týchto výpovedí na hlavnom pojednávaní, pričom, pokiaľ sa snažili niektorí svedkovia napomôcť obvineným sťažovateľom tým spôsobom, že tvrdili, že boli v priebehu výsluchu v prípravnom konaní pod vplyvom návykových látok, takýto argument neobstojí, je totiž v rozpore s obsahom zápisníc zachytávajúcich priebeh vykonaných úkonov. Takisto pokiaľ obhajca sťažovateľov bol na výsluchu svedka v prípravnom konaní prítomný, nemôže sa odvolávať na porušenie zásady bezprostrednosti a kontradiktórnosti konania. Najvyšší súd tak uzavrel, že naplnenie dotknutého dovolacieho dôvodu nezistil.

13. Napokon najvyšší súd predstrel výklad dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, kde v kontexte obsahu dovolacích námietok sťažovateľov zdôraznil, že námietky sťažovateľov smerujúce k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu

dokazovania a hodnoteniu dôkazov stoja mimo uplatnený dovolací dôvod a nemožno ich kvalifikovane podradiť pod žiaden z dovolacích dôvodov, keďže v rámci dovolacieho konania je v zmysle zákona [veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] neprípustné skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery. Najvyšší súd v rámci prezentovaného dovolacieho dôvodu uzavrel, že to, čo je pre tento dovolací dôvod podstatné, je otázka, či bol skutok popísaný v odsudzujúcom rozsudku podradený pod správnu právnu kvalifikáciu, čo je v prípade sťažovateľov splnené.

14. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že námietka sťažovateľov, ktorí ako formalistický, resp. reštriktívny a odporujúci zmyslu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku hodnotia postup najvyššieho súdu, ktorý v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odmietol preskúmať a korigovať skutkové zistenia ustálené okresným súdom v odsudzujúcom rozsudku, je na prvý pohľad neopodstatnená. Najvyšší súd sťažovateľom hneď v úvode, predkladajúc podrobnú interpretáciu relevantných dovolacích dôvodov, správne a jasne vysvetlil, že skúmanie a korigovanie skutkových zistení ustálených súdmi nižšieho stupňa je v rámci dovolacieho konania celkom neprípustné. Ústavný súd iba v stručnosti uvádza, že takýto postup najvyššieho súdu je regulárny a súladný so zákonom, keďže samotné zákonné ustanovenia normujúce dovolacie konanie a dôvody dovolania tento základný postulát jasne zakotvujú, keď v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku druhej časti ustanovenia za bodkočiarkou („správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“) explicitne vylučujú prieskum a korekciu skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu.

15. Podľa názoru ústavného súdu námietky sťažovateľov, ktoré smerovali k porušeniu práva na obhajobu, zásadným spôsobom boli najvyšším súdom primerane zodpovedané. Najvyšší súd konštatoval, že obsah odvolacieho rozhodnutia krajského súdu obsahuje odôvodnenie, v ktorom sa odvolací súd vysporiadal náležitým spôsobom so zásadnými odvolacími námietkami sťažovateľov. Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením odvolacieho rozhodnutia krajského súdu, v ktorom krajský súd vylúčil existenciu väd prvostupňového konania. V intenciách odvolacích výhrad sťažovateľov, ktorými spochybňovali vyhodnotenie jednotlivých svedeckých výpovedí, odvolací súd uzavrel, že sa so skutkovými závermi odsudzujúceho rozsudku vyvođenými okresným súdom z týchto jednotlivých výpovedí stotožňuje. Ako správny hodnotil odvolací súd postup okresného súdu, ktorý u jedného zo svedkov rozpor medzi jeho výpoveďou z prípravnom konaní a výpoveďou na hlavnom pojednávaní hodnotil ako drobné a nepodstatné, ktoré svedok prijateľne na hlavnom pojednávaní vysvetlil a ktoré ako také dôveryhodnosť výpovede tohto svedka nenarušili. Podľa krajského súdu aj v prípade druhého svedka sa okresný súd vysporiadal so zmenou jeho výpovede z prípravného konania, keď svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní upravil tak, že tvrdil, že od sťažovateľov zakázané látky nekupoval. Okresný súd prijal ako dôveryhodnú výpoveď tohto svedka z prípravného konania, v ktorej tento svedok sťažovateľov usvedčoval. Argumentáciu okresného súdu, ktorý neprijal vysvetlenie tohto svedka, že bol v čase výpovede v prípravnom konaní pod vplyvom zakázaných látok, krajský súd považoval za správnu, keďže okresný súd primerane zdôvodnil svoj záver, keď uviedol, že je takéto vyjadrenie svedka účelové, urobené v snahe pomôcť sťažovateľom, pričom zápisnica o jeho výpovedi z prípravného konania neobsahuje žiadnu zmienku o fyzickej indispozícii tohto svedka a nenamietol ju ani obhajca sťažovateľov, ktorý sa tejto výpovede zúčastnil, navyše, výpoveď tohto svedka z prípravného

konania svojím obsahom korešponduje s ostatnými vykonanými dôkazmi. Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkou sťažovateľov, v rámci ktorej argumentovali, že nemali možnosť vypočuť na hlavnom pojednávaní ďalšieho špecifikovaného svedka, keď tento odmietol na hlavnom pojednávaní vypovedať. Krajský súd vysvetlil, že postup, keď bola za takýchto okolností prečítaná výpoveď tohto svedka z prípravného konania, zodpovedal zákonu (§ 264 ods. 4 Trestného poriadku), keďže tento svedok bol pred výpoveďou v prípravnom konaní riadne poučený o možnosti odoprieť výpoveď, pričom vyhlásil, že toto právo nevyužíva a pri tejto jeho výpovedi bol obhajca sťažovateľa prítomný, mal možnosť klásť svedkovi otázky, avšak obhajca túto možnosť nevyužil. Krajský súd za účelové a ničím nepodložené tvrdenie považoval námietku sťažovateľov, keď sa sťažovateľka vyjadrila, že počas domovej prehliadky síce uviedla, že jej patria nájdené zakázané látky, urobila to však pod psychickým tlakom, pričom v dotknutej nehnuteľnosti bývali aj iné osoby, ktoré mohli byť skutočnými vlastníkmi týchto nájdených látok. Podľa krajského súdu vypočutí špecifikovaní svedkovia vo svojich výpovediach uviedli, že im zakázané látky predávali práve obžalovaní sťažovatelia. Takisto odvolací súd odmietol argumenty sťažovateľov spochybňujúce ustálené množstvo zaistených zakázaných látok (tvrdenia sťažovateľov o manipulácii s týmito látkami zo strany polície), kde vysvetlil, že znalec zdôvodnil, prečo nie je možné, aby látky zaistené pri prehliadke boli priamo počas nej odvážené zasahujúcimi príslušníkmi polície, podľa krajského súdu navyše spisový materiál neobsahuje žiadnu skutočnosť, z ktorej by bolo možné identifikovať nedovolenú manipuláciu polície s týmito zaistenými zakázanými látkami.

16. Napokon, pokiaľ ide o námietky, ktoré najvyšší súd rámcovoval a vyhodnocoval v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ústavný súd konštatuje, že dovolacím súdom poskytnutá interpretácia tohto dovolacieho dôvodu v kontexte námietok sťažovateľov nesignalizuje žiaden exces, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako porušenie sťažovateľmi označených práv. Právna úprava, na ktorú najvyšší súd odkázal, umožňuje za označených podmienok využiť ako dôkaz svedeckú výpoveď z prípravného konania jej prečítaním na hlavnom pojednávaní. V trestnej veci sťažovateľov tieto zákonné podmienky boli zjavne splnené, z tohto dôvodu správne najvyšší súd vylúčil, že by išlo o dokazovanie vykonané spôsobom odporujúcim zákonu.

17. Podľa názoru ústavného súdu bolo sťažovateľom náležite a logicky vysvetlené, že v ich prípade nebol naplnený ani jeden z nimi uplatnených dovolacích dôvodov. Dovolací súd ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na dovolacie námietky sťažovateľov a primeraným spôsobom zodpovedal všetky relevantné právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Skutočnosť, že sťažovatelia zastávajú iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

18. Vzhľadom na všetky uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti smerujúcej proti dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu